

Cartea lui Daniel - Numărul o sută treizeci și opt

Revelarea lui Daniel 11: O călătorie profetică prin istorie

Jeff Pippenger

2024-03-15

Versetul patruzeci din capitolul unsprezece al cărții Daniel reprezintă unul dintre cele mai profunde versete ale Cuvântului lui Dumnezeu. Istoriile profetice care sunt prezentate în el sunt locul în care roțile dinăuntrul roților din viziunea lui Ezechiel sunt aduse împreună. Odată cu timpul sfârșitului al mișcării millerite în 1798 și, de asemenea, cu timpul sfârșitului al mișcării celui de-al treilea înger în 1989, sunt înfățișate istoriile interne și externe ale poporului lui Dumnezeu din zilele de pe urmă. În cadrul versetului se află vestirea judecății care se apropia și care a sosit odată cu primul înger în 1798, până la legea duminicală din versetul patruzeci și unu. Prin urmare, versetul reprezintă judecata de cercetare a bisericii lui Dumnezeu, începând cu cei morți, până la sigilarea celor o sută patruzeci și patru de mii și la vărsarea de către Dumnezeu a adventismului laodicean din gura Sa.

Istoria în care papalitatea a primit rana ei de moarte în 1798, până când rana de moarte este vindecată în versetul patruzeci și unu, este reprezentată în istoria versetului. De la versetul patruzeci și unu înainte, cadrul este cel al judecăților executive tot mai intense ale lui Dumnezeu, care încep în acel verset. În acest sens profetic, versetul patruzeci este sfârșitul capitolului unsprezece din Daniel, iar versetele unu și doi ale capitolului sunt începutul. Capitolul unsprezece prezintă răzvrătirea anticristului, iar capitolul zece reprezintă începutul viziunii Râului Hidechel, iar capitolul doisprezece reprezintă sfârșitul. Capitolele zece și doisprezece reprezintă cel dintâi și cel din urmă, iar capitolul unsprezece este răzvrătirea de la mijloc.

Capitole zece și doisprezece sunt același lucru, căci, spre deosebire de capitolul unsprezece, ele reprezintă experiența lui Daniel în legătură cu vedenia, iar capitolul unsprezece este vedenia. Capitolul zece este prima literă a alfabetului ebraic, capitolul unsprezece este a treisprezecea literă răzvrătită a alfabetului ebraic, iar capitolul doisprezece este ultima literă a alfabetului. Vedenia de la râul Hidechel este „Adevărul”.

În capitolul unsprezece, începutul ilustrează sfârșitul, căci Hristos nu Se schimbă niciodată. Istoria finală reprezentată în versetul patruzeci este timpul de încercare al chipului fiarei. Acest timp de încercare se încheie cu semnul fiarei, care este reprezentat în versetul patruzeci și unu. Versetele unu și doi trebuie, așadar, să se refere la timpul sigilării celor o sută patruzeci și patru de mii, căci acea perioadă de timp este, de asemenea, perioada formării chipului fiarei.

„Domnul mi-a arătat limpede că chipul fiarei va fi alcătuit înainte de încheierea timpului de probă; căci acesta va fi marea încercare pentru poporul lui Dumnezeu, prin care va fi hotărât destinul lor veșnic....”

„Aceasta este proba pe care poporul lui Dumnezeu trebuie să o aibă înainte de a fi pecetluit.”
Manuscript Releases, volumul 15, 15.

Toujours, deux bornes marquent un temps de la fin. Dans le mouvement de réforme de Moïse, ce fut la naissance d'Aaron, suivie trois ans plus tard de la naissance de Moïse. Dans le mouvement de réforme visant à sortir de Babylone et à rebâtir le temple, ce fut le roi Darius, suivi du roi Cyrus. Dans le mouvement de réforme du Christ, ce fut la naissance de Jean-Baptiste, suivie, six mois plus tard, de la naissance du Christ. Dans le mouvement de réforme des millérites, ce fut la mort du système papal en 1798, suivie de la mort du pape en 1799. Dans le mouvement de réforme du troisième ange, ce furent le président Reagan et le président Bush père, qui représentaient tous deux l'année 1989. Dans Daniel, chapitre dix, verset un, nous trouvons le roi Cyrus identifié.

În al treilea an al lui Cir, împăratul Persiei, i s-a descoperit lui Daniel, al cărui nume era Belșatar, un lucru; și lucrul era adevărat, dar vremea hotărâtă era îndelungată; și el a înțeles lucrul și a avut pricepere asupra vedeniei. Daniel 10:1.

În versetele următoare ale capitolului zece, vedem experiența lui Daniel prezentată anticipat înainte ca Gabriel să transmită vedenia istoriei profetice din capitolul unsprezece. Cyrus marchează timpul sfârșitului, căci mai înainte Cyrus, nepotul lui Darius, fusese generalul lui Darius care l-a ucis pe Belșatar, marcând astfel sfârșitul celor șaptezeci de ani de captivitate, care preînchipuiau captivitatea de o mie două sute șazeci de ani a lui Israelul spiritual în Babilonul spiritual, din 538 până în 1798.

„Biserica lui Dumnezeu de pe pământ s-a aflat cu adevărat în captivitate în timpul acestei lungi perioade de persecuție neîntreruptă, tot așa cum copiii lui Israel au fost ținuți captivi în Babilon în timpul exilului.” Profeti și Regi, 714.

Sfârșitul celor o mie două sute șazeci de ani, în 1798, a marcat vremea sfârșitului; tot astfel, sfârșitul celor șaptezeci de ani a marcat „vremea sfârșitului” pentru acea istorie. Atât Darius, cât și Cyrus sunt reprezentați la moartea lui Belșatar și la sfârșitul împărăției Babilonului, căci, în calitate de general al lui Darius care a împlinit lucrarea, Cyrus îl reprezenta pe Darius. Când George Bush, primul, a fost investit la 20 ianuarie 1989, Reagan fusese președinte în primele nouăsprezece zile ale anului 1989.

Viziunea de la Hiddechel a început la vremea sfârșitului, în al treilea an al lui Cyrus. Când Gabriel începe să-i descopere lui Daniel istoria profetică din capitolul unsprezece, el face mai întâi referire la întâiul an al lui Darius, pentru a stabili în mod limpede că viziunea istoriei profetice pe care urma să i-o prezinte lui Daniel începe în timpul din urmă al sfârșitului, în 1989, căci toți prorocii vorbesc mai mult despre zilele de pe urmă decât despre zilele în care au trăit.

Dar îți voi arăta ceea ce este scris în scriptura adevărului; și nimeni nu se ține alături de mine în aceste lucruri, afară de Mihail, căpetenia voastră. Și eu, în anul întâi al lui Darius Medul, da, eu, am stat ca să-l întăresc și să-l sprijinesc. Daniel 10:21, 11:1.

În primul an al lui Darius, care reprezintă timpul sfârșitului din 1989, Gabriel „a stat”, identificând astfel faptul că, la un „timp al sfârșitului”, sosește un înger. În 1798 a sosit primul înger, iar în 1989 a sosit al treilea înger. Abia când solia celui de-al treilea înger a fost imputernicită în 2001 a început sigilarea celui de-al treilea înger, însă mișcarea venirii celui de-al treilea înger în 1989 este reprezentată de Gabriel stând la timpul sfârșitului. Gabriel urmează să-i arate lui Daniel „ce este

scris în scriptura adevărului”, iar vedenia de la Hidechel poartă semnătura „Adevărului”, pe care Gabriel este pe punctul de a o înfățișa.

În versetul paisprezece al capitolului zece, Gabriel îl înștiințase deja pe Daniel că ceea ce aborda în vedenia de la Hiddekel era „ce avea să se întâmple poporului lui Dumnezeu în zilele de pe urmă”.

Iar acum am venit să-ți fac să înțelegi ce se va întâmpla poporului tău în zilele de pe urmă; căci vedenia este încă pentru multe zile. Daniel 10:14.

Versetul al doilea din capitolul unsprezece al cărții lui Daniel reprezintă cunoștința care a fost desigilată la vremea sfârșitului, în 1989, și care arată ce „se va întâmpla” poporului lui Dumnezeu „în zilele de pe urmă”.

I ara ka whakaaturia e ahau ki a koe te pono. Nana, tera ano e ara mai etahi kingi tokotoru i Pahia; a ka nui rawa atu nga rawa o te tuawha i to ratou katoa; a ma tona kaha, ara ma ona taonga, ka whakaoho ia i te katoa ki te whakaeke ki te kingitanga o Kariki. Raniera 11:2.

Chiru prefigurează pe al doilea împărat de după 1989. El este împăratul Imperiului Medo-Persan, care reprezintă împărăția profeției biblice din zilele de pe urmă, alcătuită din două coarne, reprezentate de mezi și de perși. După al doilea împărat al împărăției fiarei pământului cu două coarne, la vremea sfârșitului, în 1989, aveau să mai fie încă trei împărați (Clinton, Bush cel din urmă, Obama), iar apoi avea să fie un împărat care era mult mai bogat decât toți aceștia. Cei trei împărați care au urmat după Bush cel dintâi s-au îmbogățit după președințiile lor și numai pentru că ajunseseră președinți. Trump, al patrulea, care era mult mai bogat și a fost cel mai bogat președinte din toate timpurile, nu și-a făcut averea pentru că fusese președinte, ci în principal prin activitatea sa în investiții imobiliare, cu mult înainte de a candida la președinție.

Anteriormente, o presidente mais rico da história americana, em termos relativos, foi o primeiro presidente dos Estados Unidos. Antes de Donald Trump, George Washington era o presidente mais rico da história americana, e fez sua fortuna, assim como Donald Trump, por meio de investimentos imobiliários. Tanto Washington quanto Trump chegaram à presidência a partir de trajetórias políticas não tradicionais. Washington foi principalmente um líder militar antes de se tornar presidente, e Trump foi um empresário e personalidade televisiva que, à semelhança de Washington, não possuía qualquer experiência política prévia.

Amândoi președinții au fost cunoscuți pentru personalitățile lor puternice și stilurile lor de conducere, deși au manifestat aceste trăsături în moduri destul de diferite. Washington era cunoscut pentru conducerea sa stoică, calmă și încrezătoare, precum și pentru prezența sa unificatoare în timpul Războiului de Independență și în primii ani ai Republicii, în timp ce Trump este cunoscut pentru abordarea sa fermă în materie de conducere și guvernare. Atât Washington, cât și Trump au fost figuri marcate de controverse semnificative, deși din motive foarte diferite. Washington, deși larg venerat, s-a confruntat în vremea sa cu critici legate de diverse chestiuni, inclusiv de opiniile sale privind sclavia. Președinția lui Trump a fost marcată de numeroase controverse, inclusiv de utilizarea „tweet-urilor răutăcioase” pe rețelele de socializare, de deciziile sale politice orientate spre principiul „America mai întâi” și de propria sa conștiință de sine.

care «princiipiile dreptății și ale jocului corect ... îi protejează pe cei slabi împotriva celor puternici ...» O lume în care Națiunile Unite, eliberate de impasul războiului rece, sunt pregătite să împlinescă viziunea istorică a fondatorilor lor.” Bush tatăl era un globalist, chiar dacă se identifica drept republican.

Bill Clinton a fost primul președinte care și-a ținut ceremonia de investire la Memorialul Lincoln, ceea ce înseamnă că i-a întors spatele lui Lincoln și s-a îndreptat cu fața spre obeliscul Monumentului lui Washington, un obelisc plin în interior de simboluri ale francmasoneriei. Atât obeliscul, cât și simbolurile francmasoneriei pe care a ales să le privească în timp ce își jura în mod mincinos credința față de Constituție, reprezentau nu numai faptul că întorsese spatele simbolului anti-sclavie al Memorialului Lincoln, ci și faptul că poziționarea istorică aleasă de Clinton este în acord cu discursul său de acceptare, în care a lăudat un profesor sub îndrumarea căruia studiase la universitatea iezuită pe care o frecventase.

Uyo mwarimu, Carroll Quigley, yanditse igitabo gikurikira: *Tragedy and Hope: A History of the World in Our Time*, cyasohotse mu mwaka wa 1966, kandi gikunze kandi by'ukuri kumvikana ko ari “Bibiliya y'ibitekerezo by'iyoborwa ry'isi yose.” Nk'uko Korowani imeze ku Buyisilamu, kandi nk'uko *Morals and Dogma of the Ancient and Accepted Scottish Rite of Freemasonry*, cyanditswe na Albert Pike kandi cyasohotse mu 1871, gifatwa nk'isobanurampamvu yuzuye kurusha izindi zose y'inyigisho z'ibanga za Freemasonry; cyangwa nk'uko *The Book of Mormon* imeze ku Bera b'Iminsi y'Imperuka, ni ko igitabo cya Quigley ari Bibiliya ya filozofiya y'iyoborwa ry'isi yose. Benshi baba baramenye iyo Clinton aza kuba yarashimye Mohammed wo muri Korowani, cyangwa iyo aza kuba yarashimye Joseph Smith wo muri *The Book of Mormon*, kandi bamwe baba baramenye uwo Albert Pike yari we, ariko bake ni bo baramenye ko ishimwe Clinton yahaye Quigley ryari rihuye n'umugambi we bwite w'iyoborwa ry'isi yose, kandi nk'uko yanze amahame yahagarariwe na Abraham Lincoln.

Trong bài phát biểu ấy, Clinton nói: “Khi còn là một thiếu niên, tôi đã nghe lời kêu gọi hướng tới trách nhiệm công dân của John Kennedy. Rồi sau đó, khi là sinh viên tại Georgetown, tôi lại nghe lời kêu gọi ấy được một giáo sư tên là Carroll Quigley làm cho sáng tỏ hơn; ông nói với chúng tôi rằng nước Mỹ là quốc gia vĩ đại nhất trong lịch sử, bởi vì dân chúng ta luôn tin vào hai điều: rằng ngày mai có thể tốt đẹp hơn hôm nay, và rằng mỗi người trong chúng ta đều có một trách nhiệm đạo đức cá nhân phải làm cho điều đó trở thành hiện thực.” Quan niệm của Carroll Quigley về cách “làm cho nước Mỹ vĩ đại trở lại” là để Hoa Kỳ từ bỏ chủ quyền quốc gia của mình cho Liên Hiệp Quốc. Clinton là một đảng viên Dân chủ, một người theo chủ nghĩa toàn cầu, đại diện của con rồng.

„Cum e tatăl, așa e și fiul”; George Bush cel din urmă a fost un globalist, întocmai cum a fost și tatăl său, un globalist care se declara republican. Așchia nu sare departe de trunchi. Biblia ridică întrebarea retorică: „Pot oare doi să meargă împreună, fără să fie învoiți?” Este de ajuns să urmărim numeroasele demersuri pe care Bush cel din urmă le-a realizat împreună cu Bill și Hillary Clinton, ca să vedem cu cine era de acord Bush cel din urmă.

Barack Hussein Obama a făcut o declarație despre transformarea fundamentală a Statelor Unite în cadrul unui miting de campanie, cu puțin timp înainte de a fi ales Președinte. La 30 octombrie 2008, în Columbia, Missouri, Obama a spus: „Suntem la cinci zile distanță de transformarea fundamentală a Statelor Unite ale Americii.” Declarația făcea parte din mesajul mai amplu al lui Obama despre „speranță și schimbare”, care a fost o temă centrală a campaniei sale prezidențiale din 2008, subliniind angajamentul său față de reforme politice semnificative și față de o direcție diferită pentru țară. Direcția în care a îndreptat el țara a fost către politicile balaurului ale globalismului, anti-alb, pro-avort, anti-combustibili pe bază de carbon, anti-America și pro-globalism, Diversitate, Echitate, Incluziune, falsa istorie a Teoriei Critice a Rasei și așa mai departe. Obama nu a fost pur și simplu un organizator comunitar; el a fost și încă este un reprezentant al agendei globaliste a puterii balaurului.

Cu toate acestea, Trump, spre deosebire de un politician modern tipic, și-a respectat mai multe promisiuni decât toți ceilalți șapte președinți din perioada începută în 1989, luați la un loc. El a fost hotărât să facă America măreață din nou, iar, încercând aceasta, a stârnit puterile globaliste aflate la conducere, nu numai în Statele Unite, ci în întreaga lume.

Joe Biden nu are absolut nicio dovadă că ar fi altceva decât încă un globalist.

Fiara catolicismului a purtat un război îndelungat cu puterile balaurului, iar președintele care domnește atunci când Statele Unite formează un chip al papalității va fi, din necesitate profetică, într-o confruntare cu puterile balaurului. Niciunul dintre președinții aflați în viață, în afară de Donald Trump, nu ar purta război cu puterile balaurului, căci democrații sunt în mod deschis globaliști (balauri), iar George Bush, ultimul, a fost, așa cum a fost și tatăl său (un republican declarat, care este în realitate un balaur globalist), căci Isus îl ilustrează întotdeauna pe cel de pe urmă prin cel dintâi.

Vom continua acest studiu în articolul următor.

„O mare criză îi așteaptă pe cei din poporul lui Dumnezeu. O criză așteaptă lumea. Cea mai importantă luptă din toate veacurile este chiar înaintea noastră. Evenimente pe care, de mai bine de patruzeci de ani, în temeiul autorității cuvântului profetic, le-am declarat iminente, au loc acum înaintea ochilor noștri. Deja chestiunea unui amendament la Constituție care să restrângă libertatea de conștiință a fost adusă înaintea legiuitorilor națiunii. Chestiunea impunerii păzirii duminicii a devenit una de interes și de importanță națională. Știm bine care va fi rezultatul acestei mișcări. Dar suntem noi pregătiți pentru deznodământ? Ne-am împlinit cu credincioșie datoria pe care Dumnezeu ne-a încredințat-o, aceea de a-i avertiza pe oameni cu privire la primejdia care le stă înaintea?”

„Sunt mulți, chiar dintre cei implicați în această mișcare pentru impunerea duminicii, care sunt orbi față de urmările ce vor urma acestei acțiuni. Ei nu văd că lovesc direct împotriva libertății religioase. Sunt mulți care nu au înțeles niciodată cerințele Sabatului biblic și temelia falsă pe care se sprijină instituția duminicii. Orice mișcare în favoarea legislației religioase este, în realitate, un act de concesiune făcut papalității, care, de atâtea veacuri, a purtat neîncetat război împotriva libertății de conștiință. Păzirea duminicii își datorează existența, ca așa-zisă instituție

creștină, „tainei fărădelegii”; iar impunerea ei va constitui o recunoaștere efectivă a principiilor care sunt însăși piatra de temelie a romanismului. Când națiunea noastră va lepăda astfel principiile guvernării sale, încât să decreteze o lege duminicală, protestantismul va da, prin acest act, mâna cu papalitatea; aceasta nu va fi nimic altceva decât a da viață tiraniei care de multă vreme își urmărește cu nerăbdare prilejul de a izbucni din nou într-un despotism activ.”

„Mișcarea de Reformă Națională, exercitând puterea legislației religioase, atunci când va fi pe deplin dezvoltată, va manifesta aceeași intoleranță și asuprire care au predominat în veacurile trecute. Consiliile omenești și-au arogat atunci prerogativele Divinității, zdrobind, sub puterea lor despotică, libertatea de conștiință; iar întemnițarea, exilul și moartea au urmat pentru cei care s-au împotrivit decretelor lor. Dacă papalitatea sau principiile ei vor fi din nou investite prin lege cu putere, focurile persecuției vor fi reaprinse împotriva acelor care nu-și vor jertfi conștiința și adevărul în deferență față de rătăcirile populare. Acest rău este pe punctul de a se realiza.

„Când Dumnezeu ne-a dat lumină, arătându-ne primejdiile care stau înaintea noastră, cum putem sta nevinovați înaintea Lui dacă neglijăm să depunem orice efort stă în puterea noastră pentru a o aduce înaintea oamenilor? Putem fi mulțumiți să-i lăsăm să întâmpine această chestiune de o importanță capitală fără a fi avertizați?” Testimonies, volumul 5, 711, 712.